

המלך, ומושך חוט אחד מגבורה דז"א אל המלכות. (בראשית כז) **וַתִּכְהַיֵּן עֵינָיו מֵרְאוֹת, מֵהַ דְּהוּהַ מִסְתַּפֵּל בְּעֵין שְׁפִירוֹ, בְּכִלְלָא דְאַבְרָהָם, בְּלֹא דִינָא כְּלָל, כְּדִין וַתִּכְהַיֵּן עֵינָיו מֵרְאוֹת** וזהו מה שכתוב ותכהינה עיניו מראות מה שהיה רואה ז"א בעין יפה של המלכות בכלל החסדים של אברהם בלי שום תערובת דין כלל עכשיו כהו מהדין, **מֵרְאוֹת וַדָּאי, מְלֵאסְתַּפֵּלָא בְּכִלְלָא דְרַחֲמָנּוּ** וזהו 'מראות' שחשכו עיניו מלראות באור הרחמים והחסד להמשיכם לישראל. **כְּדִין אֲתַעְרוּ דְסַמְא"ל בְּקַל תַּקִּיָּה, לְאַתְעָרָא עַל עֲלָמָא** ואז יש התעוררות הס"מ בקול חזק לפעול דין בעולם. **כְּמָה דְאַתְ אָמַר כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב וַיִּקְרָא יִצְחָק שְׂהוּא טוֹד הַגְּבוּרָה אֶת עֵשׂוֹ בְּנֹו הַגָּדוֹל** הוא הס"מ שרו של עשיו וְגו'. **גָּדוֹל אִיהוּ לְגַבֵּי מְשַׁרְיִין דְסַטְרָא אַחְרָא** ונקרא גדול כי הוא גדול אצל המחנות של הסט"א, **אִיהוּ גָּדוֹל, וְנִהְיֵג לְכָל אַרְבִּין דִּימָא, דְּעַרְטוֹרֵן בְּרוּחָא בִישָׂא,** הוא גדול ומנהיג את כל האניות שבים שהם נשמות ישראל שהן ערומות מהקדושה ולא זכו להתלבש בלבושי המצוות מחמת שהשליטו עליהם את הרוח רעה של היצה"ר **לְאַטְבַּעָא לֹוֹן בְּעוֹמְקָא דִּימָא, בְּאֵינוֹן מְצוּלוֹת יָם דִּילִיָּה** והוא רוצה להטביע את כל אותן הנשמות בעומק הים במצולות ים דס"מ ונחש שהם זווין דקלי" דבי"ע הנקראים מצולות ים.

הקב"ה מתעורר ברחמים על ישראל ונותן את כל החטאים לס"מ שיתן אותם לאומות העולם

וְכֵן קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּא בְּרַחֲמֵינוּ, וכאשר הקב"ה מתעורר במדת הרחמים, **בְּדִין פֶּל חֲטָאִין וְכֹל חוּבֵין דִּישְׂרָאֵל, יְהִיב לֵיהּ, וְאִיהוּ אֲטִיל לֹזַן לְמִצּוֹלוֹת יָם** אז הוא נותן לו את כל החטאים והעוונות של ישראל והוא מטיל אותם למצולות ים שלו. **כָּל מִשְׁרִיזֵין דִּילֵיהּ מִצּוֹלוֹת יָם אֶקְרוּן, וְאִינוּן נְטִילֵי לֹזַן, וּמִשְׁטִי בְּהוּז לְכָל שְׂאָר עַמִּין** [ק"ב] כל המחנות שלו נקראים מצולות ים והם נוטלים את העוונות והחטאים האלה ומשוטטים איתם אצל שאר האומות ומחלקים להם אותם.

וְכִי חֲטָאִין דִּישְׂרָאֵל, וְחוּבֵין דִּלְהוּז, וְרַקִּין וּמְתַפְלְגִין לְעַמָּא דִּלְהוּז ויש לשאול וכי את החטאים והעוונות של עם ישראל הם לוקחים ומחלקים אותו לאומות שלהם. **אֶלָּא, אִינוּן מְחַפְּאֵן וּמִצְפְּאֵן לְמַתְנַן דִּלְעִילָא, כְּכַלְבֵּי לְקַמֵּי פְתוּרָא** אלא שהאומות מחכים

אור הרשב"י

מלאכים הרעים שנראו מהחטאים והעוונות של ישראל מושלכים למצולות ים דס"מ ונחש, אמנם נודע כי כל מקטרג רע חייב שתהיה בו איזה ניצוץ קדושה שמחיייה אותו, ועל כן אנו מכוונים שעל ידי השם אהי"ה שבמול התחתון הנקרא 'ונקה' אנו מבררים ומנקים את ניצוצי הקדושה שנפלו עם אותם קטיוגורים, ומעלים אותם לשרשם שבקדושה כמבואר כל זה בשעה"כ דרושי ר"ה.

[ק"ב] זהו מה שאנו עושים בראש השנה תשליך ומשליכים למצולות ים כל החטאים, כמו שנאמר ותשליך במצולות ים כל חטאתם, והיינו על ידי שאנו מכוונים להמשיך אור ושפע של רחמים גדולים ממזל העליון הנקרא נוצר חסד על ידי זה מתמתקים כל הדינים ששרשם נמצא בין שתי המזלות, וכיון שהם נמתקים כל הדינים התחתונים מתמתקים, וכל הקטגורים

ומצפים למתנות של מעלה כמו הכלב שמסתובב סביב השלחן ומחכה שיזרקו לו איזה עצם.
**וְכַד קָדְשָׁא בְרִיךְ הוּא נָטִיל כָּל חוֹבֵייהוּ דִּישְׂרָאֵל,
 וְזָרִיק עֲלֵיהוּ** וכאשר הקב"ה לוקח את כל חטאייהם של ישראל וזורק עליהם,
**כְּלָהוּ חֲשָׁבֵי דְמִתְנָן וְנִבְזְבֹן דְּאִיהוּ בְּעָא לְמִיָּהב
 לְיִשְׂרָאֵל, דְּאֶעְבֵּר מִנֵּייהוּ, וְיָהֵב לֹזֵן** הם חושבים כולם שהמתנות
 והאוצרות שהקב"ה נתן לישראל הוא לוקח כעת מישראל ונותן לאומות. **וּמִיָּד כְּלָהוּ
 כְּחֵדָּא זְרָקִין** (ס"א וחִיזוּ וְזָרְקִין) **לֹזֵן עַל שְׂאָר עַמִּין** ולכן מיד כל צבאות
 הס"מ לוקחים את החטאים וזורקים אותם לאומות.

השכינה אומרת לז"א פעמיים איכה כנגד שני בתי מקדש שנחרבו

תָּא תָּוִי בא וראה צער השכינה שבגלות שאינה יכולה להשפיע לישראל בניה
 כרצונה, **כְּנִישְׂתָּא דִּישְׂרָאֵל, אִיהִי אִמְרַת בְּקִדְמִיתָא**
 כנסת ישראל אומרת בתחילה, (ס"א בְּגִלוּתָא) (שיר השירים א) **שְׁחֹרָה אֲנִי
 וְנֹאזָה, אֲזַעִירַת גְּרָמָה לְקַמִּי מִלְכָּא עֲלָתָה. וְכִדְרִין
 שְׂאִילַת מִנִּיהּ וְאִמְרַת** והיינו שהיא מקטינה עצמה לפני ז"א כי חוזרת להיות
 בסוד נקודה כלולה מעשר ושואלת את ז"א המלך העליון כאשה לבעלה ואומרת לו, (שיר
 השירים א) **הַגִּידָה לִי שְׂאֵהָבָה נִפְשִׁי אִיכָה תִרְעָה אִיכָה
 תִּרְבִּיץ בַּצְּהָרִים** איך תוכל לרעות את ישראל בין הזאבים אשר הם בתוכם ואיך
 תרביצם בצהריים בגלות החיל הזה שהיא כצהריים עת החמה בתוקפה והוא זמן עת צרה
 לצאן והיינו בחוץ הדינים של הגלות והצרות. **תִּרִין וְמִנִּין אִיכָה אִיכָה**

הלימוד היומי

אִמְרֵי ושואל למה אמרה פעמיים 'איכה' ולא איכה תרעה ותרביץ בצהריים. **אֵלֵא**
אִיהִי רְמִיזָא עַל תְּרִין חֲרַבְנִין, דְּתֵרִין מְקַדְשֵׁין. דְּקָרְאֵן
בְּלֵא אלא היא רומזת על ב' פעמים שנחרב לנו בית המקדש שכולם קוראים בהם
אִיכָה אִיכָה. וכך אומרת לו **אִיכָה תְרַעָה, בְּחַרְבֵן בֵּית**
רֵאשׁוֹן. אִיכָה תְרַבִּיץ, בְּחַרְבֵן בֵּית שֵׁנִי. וְעַל דָּא תְרִין
זְמַנִּין אִיכָה אִיכָה ועל כן אומרת פעמיים איכה.

תרעה בגלות בבל שבעים שנה ותרביץ לשון רביצה לזמן ארוך בגלות הארוכה
הזו

תְרַעָה תְרַבִּיץ, לֹאֵו דָא כְדָא וגם לשון תרעה ותרביץ אינו אותו ענין.
גְלוּתָא דְבַבְל, דְּאִיהִי זְמַן זְעִיר, קְאָרִי בֵיה
תְרַעָה כי על גלות הראשונה שנחרב בית ראשון ויצאנו לגלות בבל שהיתה שבעים
שנה זמן קצר אמרה לשון תרעה שהוא כמי שרועה צאנו לזמן קצר במקום אחד. **וְעַל**
גְלוּתָא דְאַדּוּם, דְּאִיהוּ זְמַן סַנִי, קְאָרִי בֵיה תְרַבִּיץ אבל
על הגלות האחרונה שהוא זמן ארוך וכבר פנה היום ונטו צללי ערב ועדין לא נושענו ואנו
מפוזרים בין כל האומות דווים וסחופים מוכים ומעונים אמרה איכה תרביץ שהוא ענין
רביצה לזמן ארוך. **וְעַל דָּא תְרִין זְמַנִּין אִיכָה אִיכָה** ועל כן אמרה לו
פעמיים איכה אחד איכה תרעה בחרבן בית ראשון והשני איכה תרביץ בצהריים בחרבן בית
שני.